

MOJA AFRIŠKA ZGODBA

Živijo! Ime mi je Keb. Star sem 12 let. Prihajam iz Kenije, obmorske države v vzhodni Afriki. Tu obiskujem tudi osnovno šolo. Toda pred tremi leti mi je šolanje preprečila očetova smrt. V družini sem najstarejši, zato moram skrbeti za svoje mlajše brate in sestre. Naša edina rešilna bilka je čreda koz in nekaj kokoši, za katere moram vsakodnevno skrbeti.

V naši vasi ni vodnjaka, zato moram živino vsakodnevno gnati v 12 km oddaljeno vas. Toda pri nas že tri mesece traja suša, zaradi katere je vodnjak skorajda presušen. Večina vode je namenjena za pitje in pripravo hrane, zato jo je za živino zmanjkalo, četudi jo tudi one potrebujejo. Zaradi tega mi je v preteklih tednih umrlo več deset koz. Ostalo mi jih je samo še pet, zato smo se z družino odločili, da nekaj naše vode namenimo še njim. Tudi pridelki na naših poljih so slabo obrodili, saj jim je primanjkovalo vode. Sedaj nimamo možnosti, da bi svoja polja namakali in preti nam huda lakota. Kot vidite, je moje življenje zelo težko, in velikokrat grem lačen spat. Toda kljub temu ohranjam upanje v boljše življenje. Veliko mi pomenijo moji prijatelji, s katerimi se družim v prostem času. Skupaj igramo nogomet, plešemo in igramo na razna glasbila.

Včasih si želim, da bi živel drugačno življenje. Tako kot ga poznajo otroci razvitih držav, ki jim ne primanjkuje ničesar. Edino, kar si želim, je to, da bi lahko nadaljeval svoje šolanje. Na ta način bi si lahko pridobil izobrazbo, ki bi mi omogočala življenje brez bede in trpljenja, kar je običajno za afriški vsakdan.

Erik Dodič, 9. razred

UPANJE ZA NOV DAN

V Afriki živi veliko revnih ljudi,
ki za preživetje se bori.
Otroci si v šolo želijo,
da si z znanjem boljše življenje pridobijo.

Zgradili so šolo Natwange,
simbol upanja in vere v boljše življenje.
Tako imajo otroci možnost poklic si pridobiti
in si boljšo usodo zagotoviti.

Pri nas se nekateri otroci šole želijo znebiti
in več časa za zabavo porabiti.

Hrane imamo na pretek,
zato jo mečemo vsevprek.

Njihov vsakdan ni z rožicami postlan,
a vendar gojijo upanje za nov dan.

Tjaša Butinar, 7. razred

Osnovna Šola Rudija Mahniča -Brkinca
Pregarje 18
6243 Obrov

Urad predsednika Republike Slovenije
Erjavčeva 17
1000 Ljubljana
Slovenija

Zadeva: **Odprto pismo - Živi preprosto in solidarno v smeri podnebne pravičnosti**

Spoštovani !

Moje ime je Tea Jenko, stara sem 14 let. Obiskujem OŠ Rudija Mahniča-Brkinca Pregarje. V šoli smo si ogledali dva posnetka: Za srce Afrike in Natwange - Veselimo se, ki ti resnično dasta misliti. V prvem posnetku je opisano težko življenje ljudi v Afriki. Po vodo hodijo v več kilometrov oddaljene kraje, šolajo se le redki otroci, bolezni uničujejo družine, smrt je prisotna na vsakem koraku, čeprav se ljudje trudijo nekaj pridelati zase, jim dolgotrajne suše uničijo večino pridelkov, veliko ljudi dehidrira, od tega tudi veliko umre ...

V drugem, bolj optimističnem posnetku, je predstavljeno boljše življenje afriških otrok. Večina učencev se v šoli počuti najsrečnejše na svetu le zato, ker lahko občutijo šolsko okolje, se učijo in se trudijo, da bi se v prihodnosti postavili na noge in ne bi trpeli tako hudega pomanjkanja kot ga sedaj.

In na poti k boljšemu življenju naletijo na nas. Kaj je v naši moči? Veliko več, kot si lahko predstavljamo. Lahko začnemo s tem, da se udeležimo humanitarnih akcij, podarjanja oblek in hrane, šolskih potrebščin, udeležimo se različnih projektov in natečajev, kot je ta, ki ga vsako leto pripravlja Slovenska Karitas, prebivalcem afriških krajev napišemo spodbudno pismo ... Načinov je veliko. Zatorej se odločimo in pomagajmo ljudem, odprimo jim poti k boljšemu življenju, ker smo vsi del tega.

Tea Jenko, 9. razred

ŽIVLJENJE V AFRIKI

Živijo! Sem desetletni deček Kanem, ki si želim obiskovati šolo. V našem kraju je zelo suho, ko pa pada dež, voda poplavi vse naše pridelke . In zaradi umazane vode umre vsak tretji Afričan. Naša država Kongo je tudi zelo suha in vroča. V obdobju suše pa se pojavljajo različne bolezni, najhujša pa je dehidracija.

Moj brat Polo pa je pred dvema mesecema zelo dehidriral in mama je že mislila, da bo umrl. Ampak, hvalabogu, so nam priskočili na pomoč zdravniki iz različnih držav. Toda Polu kljub temu ni bilo pomoči in je na žalost umrl. Naslednje leto pa se nam je zgodilo nekaj lepega. Mati je rodila zdravega dečka po imenu Prairie, ki se je zelo rad igral z vsem, kar je našel. Še raje si je igrače kar sam naredil. Leta so minevala in moj najmlajši brat je odrasel. Ker ni hodil v osnovno šolo, se ni izučil za noben poklic. Nekega dne pa je šel iskat drva. A za grmom ga je čakal vojak in ga odpeljal s sabo v tabor, kjer se je izučil za vojaka. Čez tri leta je v naši državi potekala državljanska vojna in Prairi je bil vpoklican. Po koncu vojne se je vrnil domov. Mati ga je takoj spoznala in ga objela. Od takrat živimo spet vsi skupaj in si med seboj pomagamo, čeprav nam še zmeraj primanjkuje vode.

Gašper Kastelic, 4. razred

ŽIVLJENJE OB EKVATORJU

V šoli smo si ogledali dva posnetka: Za srce Afrike in Natwange – Veselimo se, ki predstavljata življenje ljudi v Afriki ter šolanje afriških otrok. Življenje tamkajšnjih ljudi je zelo težko, saj jim primanjkuje hrane in vode.

Ljudje se trudijo, da bi zase pridelali hrano, vendar pa jim jo vsakoletno deževje uniči. Ker jim primanjkuje vode, morajo tudi otroci hoditi v zelo oddaljene kraje po njo. Veliko ljudi, predvsem pa otrok, dehidrira. Ker pa nimajo zdravnikov, jih veliko tudi umre. Pestijo jih tudi bolezni, kot sta AIDS in malarija. Veliko otrok zaradi AIDSa ostane brez staršev in družine.

Šolanje je čisto drugačno kot pri nas. Vsi si želijo hoditi v šolo, ampak ta želja se izpolni le redkim, saj nimajo denarja za plačevanje šolnine, da bi si priskrbeli obleke in stvari, ki jih potrebujejo v šoli. Za razliko od njihovega življenja je naše povsem drugačno. Vsi imamo možnost šolanja, dovolj je hrane in vode. Če zbolimo, imamo zdravnike, ki nam pomagajo, da ozdravimo. Lahko se ukvarjamo z različnimi dejavnostmi, ki nas zanimajo in veselijo. Vsega tega pa v Afriki nimajo. Pomagati morajo staršem, hoditi po vodo in paziti na mlajše otroke. Mi pa imamo preveč stvari, ki jih včasih sploh ne potrebujemo. Pa vseeno nismo nikoli zadovoljni, vedno nam še nekaj manjka, čeprav imamo vse. Da bi ugotovili, da nam res nič ne manjka, bi morali izkusiti življenje teh ljudi. Potem bi bolj cenili to, kar imamo in kar nam je dano.

Da bi imeli v Afriki boljše življenje, lahko kaj prispevamo tudi mi. Potruditi bi se morali, da porabimo manj vode, da manj onesnažujemo okolje, se udeležujemo različnih natečajev, darujemo obleke in šolske potrebščine. Predvsem pa bi morali bolj spoštljivo ravnati s hrano, vodo in drugimi stvarmi, ki jih imamo in ki so za nas samoumevne. Čeprav v Afriki živijo v velikem pomanjkanju, so srečni in upajo na lepše in boljše življenje.

Nina Bubnič, 8. razred